

Cauza C-208/20**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

14 mai 2020

Instanța de trimitere:

Sofiyski rayonen sad (Bulgaria)

Data deciziei de trimitere:

14 mai 2020

Reclamante:

„Toplofikatsia Sofia” EAD

„Chez Elektro Balgaria” AD

„Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia” EOOD

Obiectul procedurii principale

Trei cauze în materie civilă în care partea adversă nu poate dobândi întotdeauna calitatea de parte procesuală din cauza imposibilității de a notifica personal părților actele judiciare, vecinii sau rudele lor indicând că aceștia locuiesc în alte state membre ale Uniunii Europene

Obiectul și temeiul trimiterii preliminare

Cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE în vederea interpretării articolului 20 alineatul (2) litera (a) TFUE, a articolului 1 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1206/2001 și a articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012

Întrebările preliminare

- 1 Articolul 20 alineatul (2) litera (a) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene coroborat cu articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor

fundamentale, principiul nediscriminării și principiul echivalenței măsurilor procedurale în cadrul procedurii judiciare naționale, precum și articolul 1 [alineatul (1)] litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care dreptul intern al instanței sesizate prevede că aceasta obține din oficiu informații privind adresa pârâtului în statul acestuia și se constată că acest pârât se găsește într-un alt stat membru al Uniunii Europene, instanța națională sesizată este obligată să obțină adresa pârâtului de la autoritățile competente din statul de reședință al acestuia?

- 2 Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială coroborat cu principiul potrivit căruia instanța națională trebuie să garanteze drepturi procedurale pentru o protecție efectivă a drepturilor care decurg din dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că, la stabilirea reședinței obișnuite a unui debitor, instanța națională este obligată, ca o condiție impusă de dreptul național pentru punerea în aplicare a unei proceduri formale unilaterale fără obținerea de probe, astfel cum este procedura somației de plată, să interpreteze orice îndoială rezonabilă potrivit căreia debitorul își are reședința obișnuită într-un alt stat din Uniunea Europeană ca lipsă a unui temei juridic pentru emiterea unei somații de plată, respectiv ca temei pentru ca somația de plată să nu dobândească efect obligatoriu?
- 3 Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială coroborat cu principiul potrivit căruia instanța națională trebuie să garanteze drepturi procedurale pentru o protecție efectivă a drepturilor care decurg din dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că obligă o instanță națională care, după emiterea unei somații de plată împotriva unui debitor determinat, a constatat că acest debitor nu are probabil reședința obișnuită în statul acestei instanțe și cu condiția ca, în temeiul dreptului intern, acest lucru să reprezinte un obstacol în ceea ce privește emiterea unei somații de plată, să anuleze din oficiu somația de plată emisă, deși nu există nicio dispoziție legală expresă în acest sens?
- 4 În cazul unui răspuns negativ la a treia întrebare, dispozițiile menționate în cadrul acesteia trebuie interpretate în sensul că obligă instanța națională să anuleze somația de plată emisă în cazul în care a efectuat o verificare și a stabilit cu certitudine că debitorul nu are reședința obișnuită în statul instanței sesizate?

Dispozițiile legale și jurisprudența Uniunii Europene

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene – articolul 18 și articolul 20 alineatul (2) litera (a)

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – articolul 47 al doilea paragraf

Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – articolul 60 alineatul (1)

Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială – articolul 1 alineatul (1) litera (a)

Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului – articolul 1 alineatele (1) și (2)

Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – articolul 5 alineatul (1)

Hotărârea Curții din 16 decembrie 1976, Rewe-Zentralfinanz, 33-76, EU:C:1976:188

Hotărârea Curții din 19 decembrie 2012, Alder, C-325/11, EU:C:2012:824

Hotărârea Curții din 16 septembrie 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603

Ordonanța Curții din 28 aprilie 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316

Dispoziții de drept național

Zakon za zadalzhniata i dogovorite (Legea privind obligațiile și contractele) – articolul 68 litera (a)

- 5 Grazhanski protsesualen kodeks (Codul de procedură civilă) – articolele 38, 40 și 41, articolul 42 alineatul 1, articolul 43, articolul 44 alineatul 1, articolul 45, articolul 46 alineatele 1 și 2, articolul 47 alineatele 1, 2, 3, 5, 6 și 7, articolele 48, 53 și 246, articolul 282 alineatul 2, articolul 410 alineatul 1 punctul 1 și alineatul 2, articolul 411, articolul 413 alineatul 1, articolele 414-416, 419 și 423
- 6 Kodeks na mezhdunarodnoto chastno pravo (Codul privind dreptul internațional privat) – articolul 4 alineatul 1 și articolul 48
- 7 Zakon za grazhdanskata registratsia (Legea privind înregistrarea cetățenilor) – articolul 90 alineatul 1, articolele 93 și 94 și articolul 96 alineatul 1

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii

- 8 La instanța de trimitere au fost inițiate trei proceduri civile, în care partea adversă nu poate dobândi încă calitatea de parte procesuală din cauza imposibilității de a notifica pârâților actele judiciare.
- 9 În cadrul primei proceduri (acțiune), reclamanta, „Toplofikatsia Sofia” EAD, a introdus împotriva pârâtei DP, persoană fizică și consumatoare, având cetățenia bulgară, o acțiune în constatarea unei creanțe referitoare la energia termică livrată unui imobil din Sofia, precum și la serviciile conexe acestuia și la dobânda legală.
- 10 Procedura a fost inițiată ca urmare a faptului că, în cadrul unei proceduri de somație de plată, debitoarea DP nu a putut fi găsită la adresa declarată. Instanța a dispus lipirea unei comunicări pe ușa de la intrare, însă nici actele de procedură nu au putut fi comunicate. În aceste condiții, instanța a indicat că poate fi formulată o acțiune în constatarea existenței creanțelor menționate în somația de plată.
- 11 O copie a cererii introductive a fost adresată DP la adresa indicată în aceasta din Sofia, însă DP nu a fost găsită la adresa respectivă. Tribunalul a obținut din oficiu informații privind adresa din registrul de evidență a populației și din registrul angajatorilor, ținute de autoritățile statului. Din acestea reiese că adresa reședinței permanente și actuale a DP este cea menționată în cererea introductivă, dar că DP nu mai lucrează în mod oficial în Bulgaria din luna ianuarie a anului 2013. Instanța a dispus ca aceasta să fie citată la adresa declarată prin aplicarea unei comunicări [pe ușa de intrare]. În luna octombrie a anului 2019, funcționarul judiciar însărcinat cu comunicarea notificărilor s-a deplasat la adresă și a observat că, potrivit informațiilor furnizate de un vecin, DP locuia de șapte ani în Franța.
- 12 În a doua procedură (de somație de plată), reclamanta din procedura de somație, „Chez Elektro Bulgaria” AD, o întreprindere municipală de furnizare de utilități, solicită emiterea unei somații de plată împotriva lui EQ, persoană fizică și consumator, pentru neplata energiei electrice furnizate unui imobil din Sofia.
- 13 Tribunalul a emis o somație de plată și a dispus ca aceasta să fie comunicată debitorului EQ pentru ca acesta din urmă să decidă dacă formulează contestație. Funcționarul judiciar s-a deplasat la adresa indicată de reclamanta din procedura de somație, care corespundea adresei de domiciliu permanente și actuale a debitorului din registrul de evidență a populației. La adresa respectivă, funcționarul nu a găsit pe nimeni și a lipit o comunicare pe ușa de intrare. El a aflat de la un vecin că debitorul locuiește de un an în Germania. Informațiile primite din oficiu de instanță au arătat că debitorul nu era asigurat în Bulgaria din luna ianuarie a anului 2010.
- 14 În a treia procedură (de somație de plată), „Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia” EOOD, o întreprindere de recuperare a creanțelor, solicită emiterea unei somații de plată împotriva lui FR, persoană fizică și consumator, care nu a rambursat un credit unei instituții financiare cu sediul în Sofia.

- 15 Tribunalul a emis o somație de plată și a dispus ca aceasta să fie comunicată debitorului FR pentru ca acesta din urmă să decidă dacă formulează contestație. Funcționarul judiciar s-a deplasat în două rânduri la adresa indicată de reclamantă, care corespundea adresei permanente și actuale a reședinței debitorului din registrul de evidență a populației, și a constatat că la adresa respectivă locuia mama debitorului. Aceasta a refuzat să primească actul de sesizare pentru fiul său și a afirmat că acesta din urmă locuia de trei ani în Germania, dar că ea nu cunoaște adresa sa exactă. Ea a indicat două numere de telefon mobil bulgare pentru a contacta debitorul, dar nimeni nu a preluat apelul efectuat la aceste numere.

Scurtă motivare a trimiterii preliminare

- 16 Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la aspectul dacă, în cazul în care destinatarul actelor judiciare se află într-un alt stat, dreptul național care reglementează procedura prevede măsuri de notificare compatibile cu cerințele dreptului Uniunii. În special, trebuie să se stabilească dacă principiul echivalenței normelor de procedură consacrat de jurisprudența Curții impune de asemenea identificarea adresei persoanelor din străinătate, astfel cum se întâmplă în cazul persoanelor care au adresa declarată în Bulgaria.
- 17 Or, în procedura somației de plată – care se desfășoară în mod formal și în care pretențiile reclamantului nu sunt supuse standardului de probațiune aplicabil acțiunii directe – dreptul intern leagă competența instanței de reședința obișnuită a debitorului. Prin urmare, problema modalităților de comunicare în cadrul unei astfel de proceduri este de asemenea relevantă în ceea ce privește competența internațională a instanței.
- 18 Cererea de decizie preliminară privește aplicarea principiului autonomiei procedurale a statelor membre și limitările acesteia introduse în jurisprudența Curții de Justiție. Potrivit Hotărârii Curții de Justiție pronunțate în cauza [33-76], Rewe-Zentralfinanz, statele membre sunt obligate să aplice normele lor de procedură, în temeiul dreptului lor intern, în același mod drepturilor născute din dreptul lor intern și celor conferite de dreptul Uniunii.
- 19 Articolul 18 TFUE, care interzice discriminarea pe motiv de cetățenie sau naționalitate, este de asemenea legat de problema identificării în străinătate a adresei unui destinatar determinat al unor actelor judiciare. Este de asemenea relevant articolul 20 alineatul (2) litera (a) TFUE, care prevede dreptul de liberă circulație și de ședere pe întreg teritoriul Uniunii. Este de asemenea aplicabil Regulamentul nr. 1206/2001, întrucât, în speță, instanța civilă solicită să se stabilească dacă trebuie să identifice adresa părților în străinătate.
- 20 În ceea ce privește problema competenței instanței naționale de a adopta somații de plată împotriva unor persoane care au reședința obișnuită în afara teritoriului statului forului, este aplicabilă dispoziția prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012. Această dispoziție interzice acționarea în justiție a

persoanelor domiciliat pe teritoriul unui stat membru în fața instanțelor unui alt stat membru în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolele 7-26 din regulamentul menționat. Conform articolului 62 alineatul (1) din acest regulament, noțiunea de „domiciliu” se stabilește potrivit legislației interne a instanței sesizate.

- 21 Potrivit interpretării date în Hotărârea Alder pronunțată în cauza C-325/11, articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 se opune unei legislații naționale care obligă un cetățean al Uniunii să desemneze un mandatar pentru primirea comunicărilor și notificărilor în statul instanței în fața căreia este parte în cadrul unei proceduri judiciare. În temeiul articolului 1 alineatul (2) din acest regulament, acesta din urmă nu se aplică în cazul în care nu este cunoscută adresa persoanei căreia i se notifică sau i se comunică actul.

Legătura cu dreptul Uniunii și necesitatea interpretării

- 22 Mai întâi, este necesar să se constate că sunt în discuție cauze civile cu un element de extraneitate, în măsura în care este probabil ca una dintre părți să locuiască în străinătate. Având în vedere obiectul litigiului – obligații de plată pentru mărfuri livrate și servicii prestate în Bulgaria – trebuie considerate competente, în temeiul normelor generale ale Regulamentului nr. 1215/2012, instanțele bulgare, independent de aspectul dacă pârâții au sau nu au un domiciliu în Bulgaria.
- 23 În cadrul primei proceduri, revine Tribunalului sarcina de a examina cererea introductivă – în lumina faptelor prezentate în acea cauză în ceea ce privește comunicarea actelor de procedură pârâtei – întrebând reclamanta dacă știa că pârâta avea domiciliul la o [altă] adresă cunoscută de reclamantă. Este foarte probabil ca reclamanta să menționeze că o astfel de adresă nu îi este cunoscută, fiind de altfel necesar să se țină seama de faptul că cererea introductivă nu menționează decât adresa declarată a pârâtei. În aceste împrejurări, Tribunalul va trebui să publice un anunț în „Darzhaven vestnik” (Jurnalul Oficial bulgar) și, în cazul în care pârâta nu se prezintă (ceea ce este de asemenea probabil, aceasta neaflându-se în Bulgaria și neavând posibilitatea de a citi publicația oficială a acestui stat în versiunea tipărită), va trebui să desemneze un mandatar special pentru aceasta.
- 24 Pârâta ar fi astfel privată de posibilitatea de a participa la procedură dacă situația de fapt presupune că are reședința în străinătate – într-un alt stat membru. Dacă situația ar fi diferită și pârâta s-ar afla la altă adresă din Bulgaria, instanța ar avea posibilitatea să dispună efectuarea și a altor cercetări privind înregistrarea adresei sau angajatorul. Potrivit dreptului intern, nu există posibilitatea de a indica adresa actuală din străinătate și, în consecință, pârâta nu poate indica adresa sa din străinătate.
- 25 Astfel, dreptul intern instituie condiții inegale între persoanele care au reședința temporară la altă adresă din Bulgaria și cele care au reședința la altă adresă din străinătate. În același timp, resortisanții bulgari trebuie întotdeauna căutați la

adresa lor de reședință din Bulgaria atunci când fac obiectul unei proceduri judiciare. Astfel, persoanele care și-au exercitat dreptul de liberă circulație în temeiul articolului 20 alineatul (2) litera (a) TFUE sunt tratate diferit în ceea ce privește drepturile lor de participare la o procedură jurisdicțională [garantate de articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale].

- 26 Se ridică problema dacă această diferență de tratament este justificată în raport cu criteriile stabilite de Curtea de Justiție la punctul 58 din Ordonanța Alta Realitat, C-384/14 (chiar dacă pe baza altui motiv), potrivit cărora, în cauzele transfrontaliere, eficiența schimbului de documente trebuie evaluată comparativ cu protecția drepturilor procedurale ale destinatarului (principiu enunțat de asemenea la punctul 41 din Hotărârea Alpha Bank Cyprus, C-519/13). În cazul în care citarea unui cetățean fără adresă declarată în străinătate și fără posibilitatea de a furniza o asemenea adresă declarată este contrară dreptului Uniunii, trebuie de asemenea să se răspundă la întrebarea dacă, în acest caz, instanța națională poate solicita date referitoare la adresa înregistrată a pârâtei din statul de reședință al acesteia, și anume din Republica Franceză. În acest scop, Tribunalul dispune de un alt instrument din dreptul Uniunii, și anume de posibilitatea de a solicita unor instanțe din alte state ale Uniunii, în temeiul Regulamentului 1206/2001, să procedeze la acte de cercetare în vederea obținerii de probe. Acest procedeu poate fi aplicat numai dacă se consideră că din dreptul Uniunii decurge o obligație a instanței naționale de a stabili și adresele părților în alte state membre, în scopul măsurilor prevăzute de dreptul intern.
- 27 Potrivit instanței de trimitere, în cele două proceduri de somație de plată care au condus deja la acte definitive – au fost adoptate somații de plată în cadrul unor proceduri formale, dar trebuie să se examineze dacă aceste acte pot dobândi efect obligatoriu – este posibil ca actele în cauză să fi fost adoptate în lipsa competenței internaționale.
- 28 Potrivit articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2015, o instanță judecătorească dintr-un stat membru nu poate pronunța o hotărâre împotriva unei persoane domiciliată pe teritoriul altui stat membru decât în temeiul normelor prevăzute de acest regulament. Noțiunea de „domiciliu” este definită de dreptul fiecărui stat.
- 29 Legiuitorul bulgar nu a definit în mod expres și nici nu a indicat ce noțiune juridică este în general interpretată potrivit dreptului intern ca fiind corespunzătoare noțiunii de „domiciliu”. Potrivit jurisprudenței Varhoven kasatsionen sad (denumită în continuare „VKS”, Curtea Supremă de Casație, Bulgaria), aceasta nu poate fi adresa domiciliului permanent, întrucât această adresă nu se poate afla decât pe teritoriul Bulgariei.
- 30 Prin urmare, în dreptul bulgar, categoria „domiciliu” este definită în funcție de două criterii, și anume adresa declarată actuală sau reședința obișnuită. Or, în ceea ce privește procedura somației de plată, legiuitorul interzice în mod categoric

emiterea unei somații de plată atunci când persoana împotriva căreia trebuie emisă o astfel de somație are reședința obișnuită pe teritoriul unui alt stat decât Bulgaria.

- 31 În schimb, prin hotărârea interpretativă nr. 4/2013, VKS impune instanțelor naționale să aplice această normă în sens restrictiv, întrucât în procedura somației de plată nu sunt efectuate acte de cercetare judecătorească și se prezumă că instanța națională nu poate verifica, în cursul procedurii, dacă este îndeplinită condiția prevăzută de lege ca debitorul să aibă reședința obișnuită în Bulgaria. Astfel, instanța trebuie să emită o somație de plată și, în cazul în care împotriva acesteia nu este formulată contestație (pentru care nu este necesară nicio motivare), iar această somație este comunicată unei persoane la adresa de reședință a destinatarului, somația de plată rămâne definitivă. În temeiul somației de plată definitive, poate fi inițiată o procedură de executare, putându-se opera executarea patrimoniului debitorului, chiar dacă acesta are reședința obișnuită în afara Bulgariei.
- 32 În același timp, potrivit hotărârii interpretative menționate, instanța nu apreciază împrejurarea dacă adresa actuală înregistrată într-un alt stat este sau nu pentru instanța națională un motiv de a considera că reședința obișnuită se găsește în acest alt stat.
- 33 Deși jurisprudența națională prevede o protecție împotriva unei somații de plată emise împotriva unui debitor cu reședința obișnuită într-un alt stat, prin formularea unei contestații la instanța de apel, această protecție nu este efectivă, întrucât contestația în fața instanței de apel nu suspendă temporar executarea silită inițiată. Debitorul poate solicita suspendarea temporară a acesteia numai dacă plătește o cauțiune.
- 34 Instanța de trimitere are îndoieli serioase că această interpretare lipsește de efect [util] norma prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 în ceea ce privește noțiunea de „domiciliu”. În consecință, se ridică problema dacă este compatibilă cu dreptul Uniunii interpretarea de către VKS a modului în care instanța dispune, în cadrul procedurii de somație de plată, acte de cercetare cu privire la reședința obișnuită a debitorului, și anume fără a o verifica și fără a se întemeia pe informațiile obținute de funcționarii judiciari însărcinați cu comunicarea actelor. În special, există îndoieli că este respectat principiul punerii la dispoziție a unor măsuri eficiente de protecție a drepturilor care decurg din dreptul Uniunii, astfel cum s-a definit în Hotărârea Rewe-Zentralfinanz [33-76].
- 35 Instanța de trimitere solicită de asemenea o apreciere a cazului în care reședința obișnuită a debitorului nu a fost stabilită cu certitudine, dar există suspiciunea că acesta nu se află în Bulgaria.

Considerațiile instanței naționale:

- 36 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să aprecieze dacă, în anumite condiții, principiul protecției jurisdicționale efective definit în

Hotărârea pronunțată în cauza Rewe-Zentralfinanz [33-76] nu trebuie extins în cadrul procedurii jurisdicționale naționale. Potrivit acestei hotărâri și jurisprudenței constante a Curții, principiul autonomiei procedurale impune statelor membre să definească instanțe și proceduri care să asigure, în mod efectiv și egal (în privința drepturilor conferite de dreptul intern), protecția drepturilor conferite de dreptul Uniunii.

- 37 În speță, este evident că un drept prin natura sa intern, și anume obligația instanței de a căuta adresa declarată a pârâtului, nu se aplică în același mod cetățenilor care au reședința în alt stat al Uniunii. În privința acestor cetățeni, nu este clar dacă instanța este obligată să obțină probe în ceea ce privește adresa, în cazul în care în procedură există suficiente informații privind statul Uniunii în care aceștia au reședința. Totodată, articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1393/2007, și anume privind notificarea sau comunicarea actelor judiciare, exclude în mod expres aplicarea acestuia în cazul persoanelor a căror adresă nu este cunoscută.
- 38 În aceste condiții, metodele prin care se asigură participarea resortisanților bulgari cu reședința în alt stat la procedurile civile inițiate în fața instanțelor bulgare sunt extrem de ineficiente. În practică, acestea depind de onestitatea reclamantului în indicarea adresei acestor cetățeni în celălalt stat.
- 39 În această privință, trebuie să se țină seama de faptul că această situație își are de asemenea parțial originea în normele aplicabile înregistrării unei adrese în Bulgaria. Legea bulgară privind înregistrarea cetățenilor nu permite înregistrarea unei adrese efective a unui cetățean bulgar în străinătate. Dacă se declară doar statul de domiciliu, acest lucru nu poate, la rândul său, servi comunicării actelor de procedură către destinatar. Potrivit instanței de trimitere, această împrejurare are o importanță majoră în ceea ce privește aspectul dacă instanța națională este obligată să identifice adresele resortisanților bulgari în alte state membre.
- 40 Instanța de trimitere nu este în măsură să propună un răspuns concret la prima întrebare în ceea ce privește criteriul de stabilire a unui echilibru între celeritatea comunicării și protecția drepturilor procedurale ale părților. Pe de o parte, găsirea unei persoane în alte state este o procedură de natură să întârzie procedura judiciară, care este în cele din urmă susținută împotriva resortisanților bulgari cu anumite obligații față de statul lor de origine, printre care obligația de a-și declara adresa și o persoană de contact care să fie accesibilă autorităților statului. Pe de altă parte, în dreptul Uniunii, această obligație este considerabil facilitată (a se vedea punctele 39-41 din hotărârea pronunțată în cauza Alder, C-325/11). Este de asemenea adevărat că, în procedurile suspendate de instanța de trimitere, pârâții nu au declarat că locuiesc în afara statului lor de cetățenie, însă, chiar dacă și-ar fi îndeplinit această obligație, acest lucru nu va face posibilă stabilirea în mod clar a adresei lor.
- 41 În ceea ce privește a doua categorie de întrebări – și anume, cele privind modalitățile de stabilire a unei reședințe obișnuite în procedura somației de plată –, instanța de trimitere consideră că revine autorităților naționale sarcina de a

asigura aplicarea efectivă a dreptului Uniunii. Acest lucru impune ca persoanele cu reședința într-un stat membru al Uniunii să nu facă obiectul unor hotărâri în celelalte state. Pentru a asigura realizarea acestui obiectiv în procedura somației de plată, legiuitorul național a interzis emiterea unor somații de plată împotriva persoanelor care au reședința obișnuită în afara Bulgariei.

- 42 Jurisprudența a limitat totuși această obligație, impunând instanței să stabilească o împrejurare negativă – că cetățeanul nu are reședința obișnuită în Bulgaria în cadrul unei proceduri care are, în principiu, caracter unilateral și în care nu se efectuează obținerea de probe. În acest context, VKS a interzis instanțelor să se întemeieze pe probe indirecte și incomplete, astfel cum sunt, de exemplu, informațiile furnizate de vecini sau de rude potrivit cărora debitorul locuiește în străinătate.

Potrivit informațiilor furnizate de instanța de trimitere, somația de plată emisă trebuie anulată de instanța care a pronunțat-o atunci când există suspiciunea că debitorul din procedura somației de plată nu are reședința obișnuită în Bulgaria.